

РЕШЕНИЕ

№ 1089

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Люб. Сантиров

Членове: Ивета Антонова
Георги Стоев

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Георги Стоев Въззивно гражданско дело № 20231100503327 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 20062303/17.10.2021 г., постановено по гр.д. № 931/2021 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 175 с-в, е отхвърлен предявения на основание чл. 270, ал. 2 ГПК установителен иск за прогласяване на нищожността на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по гр.д. 76123/2018 г. по описа на СРС, 26 състав.

Производството е образувано по въззивна жалба, вх. № 25076783/03.12.2019г., подадена от ищеца, С. Г., с която се обжалва изцяло първоинстанционното решение. Въззивникът навежда оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на процесуалните правила, регламентиращи процеса по установяване на релевантни факти и оценка на събрания доказателствен материал, както и поради противоречие на материалния закон. Счита, че съдът неправилно не е приложил правото на ЕС, което се ползвало с предимство пред националната правна уредба. Твърди се, че решението е порочно, защото съдът не е изследвал служебно въпроса за наличието на неравноправни клаузи. Излага правни доводи за нищожност на заповедта, тъй като няма издадено отделно писмено разпореждане от проведеното закрито разпоредително заседание. Моли решението да бъде отменено и да се постанови акт, с който да се уважи предявения иск.

Въведени са изрични оплаквания за неправилност на решението по реда на чл. 247

ГПК поради противоречие с нормите на чл. 236, ал. 2 ГПК и чл. 121, ал. 4 от КРБ. Счита, че съдът не се е произнесъл по всички изложени искания в исковата молба. Моли решението да бъде отменено и да се постанови акт, с който да се уважи молбата за поправка на ОФГ.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от „Топлофикация София“ ЕАД. След срокът за отговор е постъпило становище от страната, с което моли съда да остави без уважение подадената въззивна жалба и да потвърди първоинстанционното решение. Претендира сторените разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

Въззивният съд съгласно чл. 269 ГПК е ограничен от посоченото в жалбата, когато са наведени твърдения за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, водещи до неправилност на решението, а съгласно **Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. ОСГТК на ВКС** в рамките на въззивната проверка съдът служебно изследва въпросите; **1)** дали е приложена правилно императивна материалноправна норма, **2)** както и за интереса на определени страни по делото. Съдът служебно следи за валидността на решението в цялост, а за пороци водещи до недопустимост само в обжалваната част на решението.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

По основателността на иска:

Решението е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Предмет на делото е действителността на издадената по реда на чл. 410 ГПК Заповед за изпълнение по гр.д. 76123/2018 г. по описа на СРС, 26 състав. Ищецът твърди, че процесният акт е нищожен, защото **1)** не съдържа индивидуализация на вземането; **2)** липсва изрично писмено разпореждане за уважаване на заявлението по чл. 410 ГПК; **3)** не е приложено правото на ЕС; **4)** противоречие с норми от КРБ, по-конкретно чл.17, ал. 3, както и противоречие с чл. 8 ЗЗД и чл. 298 ТЗ; **5)** поради допуснато процесуално нарушение на съда, което се изразява в неприлагането на служебното начало при проверката за наличието на неравноправни клаузи в заповедното производство; **6)** поради нарушение на принципа на случайно разпределение на делата – чл. 9 ЗСВ.

Влязлата в сила заповед за изпълнение няма характер на съдебно решение, но тя съставлява съдебен акт, който има някои от последиците, присъщи на съдебно решение, например изпълнителна сила, както и непререшаемост на спора за субективно право, освен при наличието на нововъзникнали факти и обстоятелства. При аналогично тълкуване на нормата на чл. 270, ал. 2 ГПК на основание чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА се достига до извода, че нищожността на заповед за изпълнение може да бъде установявана по иск от длъжника,

предявен против заявителя, на същите основания, на които нищожно би било издадено за същото вземане съдебно решение. (в този смисъл Определение № 64/ 21.01.2015г. по гр.д. 141/2015г. на ВКС, IV ГО)

Нищожността на съдебното решение като правен институт е развит в теорията и практиката при съпоставка с противоположния термин валидност, т.е. всички решение, които не са валидни са нищожни. Съдебното решение е нищожно, когато е постановено от лице, което не притежава качеството съдия, когато не е спазена писмената форма за валидност; когато съдът се е произнесъл извън правораздавателната си власт. Нищожните съдебни решения най-общо са лишени от законова опора и нямат характеристиките на валиден съдебен акт или са постановени извън правораздавателната власт на съда. В този смисъл Тълкувателно Постановление № 1/29.09.2016г. на ВКС и ВАС; т. 8 от ППВС № 1/1985г.; Решение № 27/24.04.2019г. по гр.д. № 1321/2018г. на ВКС, IV ГО. След оценка на събрания доказателствен материал настоящият състав счита, че процесната заповед за изпълнение не страда от пороци водещи до недействителност, респективно същата е валидна, тъй като е **1)** издадена е от съд, т.е. от лице което има правораздавателна власт спрямо конкретното гражданско правоотношение; **2)** по установения за това ред, посочен в ГПК; **3)** като е спазена и писмена форма за действителност. Следователно липсата на индивидуализация на вземането не води до нищожност на заповедта за изпълнение, допълнително същата съдържа необходимата индивидуализация както на длъжника, така и на вземането.

Въпросът за приложението на правото на ЕС и противоречието с императивни правни норми не влече като последица нищожността на акта. В закона няма изрично изброяване на основанията, при наличието на които едно съдебно решение би било нищожно. При действието на отменения ГПК е имало съдебна практика, според която противоречие на решението със свръх императивни правни норми, е водело до нищожност на същото(Р- 107-56-ОСГТК; Р -905-58 IV). При сега действащата нормативна уредба не може да се направи същия извод, съответно противоречието със свръх императивни правни норми не води до нищожност на поставеното съдебно решение.

Липсата на изрично писмено разпореждане за уважаване на заявлението по чл. 410 ГПК не влече нищожността на заповедта за изпълнение. Съгласно чл. 411, ал. 2 ГПК съдът разглежда заявлението в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение с полагането на подпис под същата, когато са налице условията за това. Не е необходимо наличието на друг съдебен акт за издаването на заповедта по чл. 410 ГПК, т.е. разпореждането е инкорпорирано в самата заповед за изпълнение. Липсата на мотиви и доказателства, послужили за издаването на процесния акт в случая не води до нищожност на заповедта за изпълнение.

Съгласно чл. 411, ал. 2, т. 3 вр. 7, ал. 3 ГПК заповедният съд е длъжен служебно да извърши проверка за наличието на неравноправни клаузи, ако искането се основава на договор сключен с потребител. При извършена проверка, при която не се установява наличието на подобни клаузи, съдът не се произнася със самостоятелен акт, различен от

разпореждането за издаване на съответната заповед за изпълнение. Дори и да е допуснато процесуално нарушение свързано с служебния контрол на неравноправни клаузи в заповедното производство, то това не води до нищожност на издадена заповед за изпълнение на парично задължение. Поради което въведения правен довод от въззивника е неоснователен.

Правилото за случайно разпределение на делата, уредено в чл. 9 ЗСВ, е отражение на основни конституционни принципи, върху които се гради правосъдието и правовата държава. Целта е да се гарантира независимостта на съда, като се ограничат факторите, които биха поставили под съмнение безпристрастността на съдията докладчик, както и да се пресече въздействието на външни обстоятелства, които биха указали влияние върху вътрешното убеждение. Принципът за случайно разпределение на делата съответства и на чл. 6 § 1 от ЕКПЧ, който гарантира правото на всеки правен субект да потърси защита и съдействие при упражняването на своите граждански права и задължения от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

Съдът е създаден в съответствие със закона, когато **1)** неговото съществуване е уредено в основния закон на съответната държава или друг законодателен акт, който черпи своята легитимация от основния закон, **2)** налице са нормативни гаранции за независимостта и безпристрастността на съдебния състав, които се изразяват в предварително уредени процедури за разпределение на делата, съответно разглеждането и произнасянето по тях в съответствие с приложимите императивни правила. Законът по смисъла на член 6, § 1 ЕКПЧ включва по-специално законодателството относно създаването и компетентността на съдебните органи (*Lavents v. Latvia*; *Richert v. Poland*; *Jorgic v. Germany*), но и всяка друга разпоредба на вътрешното законодателство, която, ако бъде нарушена, би направила участието на един или повече съдии в разглеждането на дело незаконно (*Pandjigidze and Others v. Georgia*; *Gorgiladze v. Georgia*). Процесът на назначаване на съдии задължително представлява неразделен елемент от концепцията за „създаване“ на съдилище или съд „в съответствие със закона“ (*Guðmundur Andri Ástráðsson v. Iceland*). Целта на термина „създаден в съответствие със закона“ в член 6 „е да гарантира, че съдебната организация в демократичното общество не зависи от преценката на изпълнителната власт, а че тя се регулира от закон, приет от Парламента“ (*Richert v. Poland*; *Coëme and Others v. Belgium*). Съдът приема, че принципът за случайно разпределение е спазен както при избора на съдията-докладчик в първоинстанционното производство, така и при формирането на настоящия въззивен състав.

По отношение на въззивната жалба срещу Решение от 09.01.2023 г., постановено по реда на чл. 247 и чл. 250 ГПК е неоснователна. По смисъла на чл. 247 ГПК очевидна фактическа грешка е всяко несъответствие между действително формираната от съда воля и нейното писмено изразяване в диспозитива на решението. Очевидна фактическа грешка е налице тогава, когато съдът е обсъдил правния спор между страните и е изразил становището си по същия в мотивите към решението, но в диспозитива е пропуснал да отрази това свое становище или го е отразил погрешно. Диспозитивът на съдебното решение

представлява източник на силата на пресъдено нещо (аргумент от . 18 от Тълкувателно решение № 1 от 04.01.2001 г. по тълк. гр. д. № 1 от 2000 г. на ОСГК на ВКС). Целта на процедурата по чл. 247 ГПК е да се отстранят грешки и непълноти, които биха довели до затруднения при прилагането на обективните и субективни предели на силата на пресъдено нещо. Настоящият състав приема, че не е налице допусната очевидна фактическа грешка в диспозитива на първоинстанционното решение, което да обуслови основателността на молбата, респективно въззивната жалба. Първоинстанционният съд се е произнесъл **изцяло** по предявения иск с предмет действителността на процесната заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, поради което не е основание за отмяна на постановеното решение, с което е оставено без уважение молбата за допълване и за поправка на допусната очевидна фактическа грешка.

На основание чл. 271, ал. 1, пр. I ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно.

По отговорността за разноски:

При този изход на делото отговорността за разноски е на въззивникът. Право на разноски има въззиваемата страна, която е представлявана от юрисконсулт на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, съответно същата има право на юрисконсултско възнаграждение в размер на 180 лева, съгласно чл. чл. 23, т. 4 от Наредба за заплащането на правна помощ.

Така мотивиран Софийски градски съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20062303/17.10.2022 г., постановено по гр.д. № 931/2021 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 175 с-в, както и Решение № 20073570/09.01.2023 г., постановено по реда на чл. 247 и чл. 250 ГПК.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал. 8 ГПК С. С. Г., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, сумата от 100 лева представляваща разноски във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването на препис пред Върховен касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____